

Den morsomme biskop

Afpastor Hans Pedersen, Virum, tidl. Dejbjerg

Om den navnkundige biskop Oluf Olesen, som var præst Horsens I ca. 20 aar, derefter stiftsprovst og senere, til sin død, biskop over det langstrakte Ribe stift, skriver pastor Hans Pedersen, Virum, indtil fornylig sognepræst A Dejbjerg I over 40 aar, nedestaaende. Han har kendt biskoppen personlig, ogsaa af den grund, at Dejbjerg ligger i Ribe stift, og Oluf Olesen saaledes var hans gejstlige overhoved gennem en aarrække.

Biskop Olesen i Ribe „var ikke som de andre — han var tværtimod!“ Bag hans barske ydre gemte sig et kærligt sind. Hans kristendom var saa herligt ægte og usnobbet. Han turde „gaa i sit eget tøj“ — hvad der, som bekendt, skal mod til. Ikke mindst for præster.

Om den „morsomme biskop“ gaar mange historier (nogle al dem er vist, som en af hans døtre sagde til mig, „vandrehistorier“, der udmærket godt kan fortælles om mangan anden præst), men sandt er det, at han var sprudlende fuld af humor. Med øjnene aabne for menneskers smaa pudsørligheder. Og kvik var han i replikken som faa andre. At han ofte gemte sig bag en vittighed, naar han kan hænde havde mest trang til at græde, er der ingen tvivl om. Han mestrede den sublime kunst ved gudstjenester at faa folk til at le, saa latteren stundom kunne risle gennem et alvorligt kirkerum — for saa, endnu før tilhørernes smilefolder havde glattet sig ud, at tale saa kærligt og indtrængende om Guds naade, som netop han magtede det.

En af de mange anekdoter om ham skal medtages her, fordi den er autentisk (hvad jeg har biskoppens egne ord for):

Mens han endnu „kun“ var stiftsprovst i Ribe, kom en ældre, meget ældre og meget genert, dame ind i hans studereværelse. Han fik hende anbragt i en god stol og ventede tavs og længe paa at høre, hvad hun havde paa hjerte. Omsider kom det, mens hun nervøst krængede sine handsker: „Jo, Deres Højærværdighed, det — æh — er saa svært for mig at faa det sagt“. Stiftsprovsten opmuntrede hende med et nik til at fortsætte: og endelig kom det fra hende: „Ja, det drejer sig om min hund —“ „Hvaba? Deres hund!“ udbød Olesen temmelig desorienteret (han havde troet, at damen ville tale med ham om Guds riges ting).

„Deres hund! Hvad i alverden er der med den?“ — „Jo, ser De, hr. stiftsprovst, min dejlige lille foxterrier lider af haaraffald, den har ingen haar paa ryggen“.

— „Jamen, hvorfor gaar De saa da ikke til en dyrlæge med den?“

— „Næi, aanej, for det første koster det penge, at gaa til en dyrlæge, og for det andet, er det slet ikke sikkert, at han kan kurere min yndige hund“.

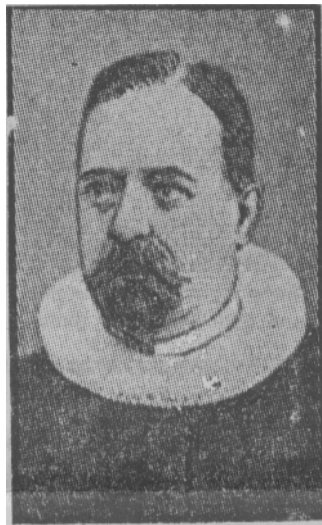
— „Jamen, hvorfor kommer De saa til mig?“

— „Jae, joe ser De — jeg ville bare spørge en kirkens mand, om De tror, det gaar an at ulejlig den gode Gud med at bede ham om, at min lille hund maa faa haar paa ryggen“.

Stiftsprovsten tøvede lidt, inden han svarede: „Jo, kære frøken, De maa godt bede Vorherre om, at Deres hund igen maa faa haar paa ryggen, men (her vaagnede pludselig gavstrikken i ham) husk paa at holde op i tide, for at den ikke skal blive til en puddelhund!“

Eller den noksom bekendte: — Biskoppen var til eftermiddagskaffe hos en ældre enke, der vistnok følte sig meget beæret af det fine besøg. Mens han sad og nød sin cigar, nussede hun husmoderlig travlt om sit fine kaffebord. „Nu tror jeg nok, kaffen er god -ja, og jeg haaber, den rigtig maa smage biskoppen“ — hvortil han tørt bemærkede: „Her gælder det hverken troen eller haabet — det er bønnerne, det drejer sig om!“

Den „morsomme“ og slagfærdige biskop Olesen var kun een side af hans væsen. Den egentlige Olesen var et dejligt stykke mandfolk, der heltud var præst og forstaaende skriftefader. Det kan nogle af os, som dengang var unge præster i hans stift tale med om — Trods

Biskop Oluf Olesen

aldersforskel og bispeværdighed mødte han os som medbroder og medstrider, som den der ogsaa kendte til, at troen er en kamp. Han vidste i praksis, at „tvivlen stundom er troens bedste bevis“. Jeg vover at paastaa, at den ædle biskop Olesen havde et i dybeste forstand splittet sind, et sind, der altid søgte om ad Gud. Derfor blev et besøg i bispegaarden noget, man kunne leve videre paa.

Sidste gang han prædikede i Skjern, var det for en stuvende fyldt kirke. Han talte, kom kun han kunne tale. Han maalede Kristus for os. Han holdt pludselig en temmelig lang pause — og fortsatte saa, aldeles umotiveret og uden nogen som helst relation til teksten, ordret saaledes: „Jeg hader døden. Jeg hader døden — men jeg skal aldrig dø. For lige i det øjeblik, jeg drager mit sidste suk, gaar forhængen til side. Og saa er jeg hjemme. Hjemme hos Gud. Amen“.

Nej, biskop Olesen var ikke som de andre — han var tværtimod!
DEJBJERGPRÆSTEN